

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 196/2019-14

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 26. júla 2019 v senáte zloženom z predsedníčky Jany Laššákovej a zo sudcov Petra Molnára a Ľuboša Szigetiho (sudca spravodajca) predbežne prerokoval ústavnú sťažnosť [REDAKČNÝ ZNAČENIE], [REDAKČNÝ ZNAČENIE], [REDAKČNÝ ZNAČENIE], zastúpeného advokátom JUDr. Petrom Peružekom, Podzámska 41/A, Hlohovec, vo veci namietaného porušenia základných práv podľa čl. 46 ods. 1, čl. 48 ods. 1 a čl. 50 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky, namietaného porušenia čl. 1 ods. 2, čl. 7 ods. 5, čl. 51 ods. 1 a čl. 144 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a namietaného porušenia práv podľa čl. 3, čl. 5 ods. 1 a 4, čl. 6 ods. 1 a 3 v spojení s čl. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uznesením Krajského súdu v Bratislave sp. zn. 3 Ntok 2/2017 z 22. mája 2018 a uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 3 Tost 30/2018 z 5. novembra 2018 a takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť [REDAKČNÝ ZNAČENIE] o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

I.

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 28. januára 2019 doručená ústavná sťažnosť [REDAKČNÝ ZNAČENIE],

3. Napadnutým uznesením krajského súdu bol návrh sťažovateľa na povolenie obnovy konania v trestnej veci vedenej na bývalom Mestskom súde v Bratislave pod sp. zn. 2 T 38/1994 zamietnutý, keďže neboli zistené podmienky obnovy konania podľa § 394 zákona č. 301/2005 Z. z. Trestný poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej len „Trestný poriadok“). Napadnutým uznesením najvyššieho súdu bola sťažnosť sťažovateľa proti napadnutému uzneseniu krajského súdu zamietnutá.

4. Sťažovateľ v prvom rade namieta, že krajský súd, ako aj najvyšší súd odmietli v konaní o povolenie obnovy konania aplikovať dohovor, čím porušili čl. 1 ods. 2, čl. 7 ods. 5 a čl. 144 ods. 1 ústavy. Sťažovateľ poukazuje na skutočnosť, že do väzby bol dodaný so známkami po násilí, čo preukazuje dôkazom, časťou zdravotnej dokumentácie, ktorý získal 7. februára 2013, a namieta spôsob vyhodnotenia predmetného dôkazu zo strany krajského súdu a najvyššieho súdu, ktoré mu neposkytli ochranu prostredníctvom čl. 3 dohovoru, ktorý zaručuje zákaz mučenia. Sťažovateľ ďalej poukazuje na dôkaz, dodatok k znaleckému posudku, ktorý podľa jeho názoru nebol vôbec na hlavnom pojednávaní 19. mája 1995 až 24. mája 1995 kontradiktórne prerokovaný. Tento dôkaz pritom značnou mierou prispel k uloženiu doživotného trestu odňatia slobody sťažovateľovi. Ďalej sťažovateľ namieta, že Mestský súd v Bratislave nerozhodoval o predĺžení lehoty väzby medzi 19. novembrom 1994 až 16. februárom 1996, čím došlo k porušeniu jeho práva podľa čl. 5 ods. 1 dohovoru. Predmetom ďalšej sťažovateľovej námietky je skutočnosť, že konajúce súdy nevyhoveli jeho návrhu na prizvanie znalca do konania pre účely „*verifikácie, legitimacy a legality ďalšieho pokračovania trestu odňatia slobody na doživotie...*“. Podľa sťažovateľa mu Slovenská republika prostredníctvom svojich delegovaných orgánov vo veci konajúcich súdov neposkytla účinný prostriedok nápravy podľa čl. 13 dohovoru v konaní o povolenie obnovy konania.

5. Vzhľadom na uvedené skutočnosti sa sťažovateľ domáha, aby ústavný súd po prijatí sťažnosti na ďalšie konanie nálezom takto rozhodol:

„Ústavný súd SR po predchádzajúcom dokazovaní dospel k nálezu, že Slovenská republika prostredníctvom svojich delegovaných orgánov a to Krajského súdu v Bratislave a Najvyššieho súdu SR neposkytla ochranu svojmu občanovi vyplývajúcej mu

z medzinárodnej zmluvy Európskeho dohovoru o ľudských právach a základných slobodách č. 209/1992 Z. z., ktorej sa dovoľával a domáhal pred všeobecným trestným súdom Krajským súdom v Bratislave sp. zn. 3Ntok/2/2017 a Najvyšší súd SR sp. zn. 3Tost/30/2018. Ústavný súd SR ruší uznesenie Krajského súdu v Bratislave sp. zn. 3Ntok/2/2017 zo dňa 22. 5. 2018.

Ústavný súd SR ruší uznesenie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 3Tost/30/2018.

Ústavný súd SR zistil, že Slovenská republika si nespĺnila svoj pozitívny záväzok zabezpečiť vo svojich zákonoch účinné prostriedky nápravy týkajúci sa základných práv a slobôd zakotvených v Ústave SR a medzinárodnej zmluve Európskeho dohovoru o ľudských právach a základných slobodách č. 209/1992 Z. z.“

II.

6. Podľa čl. 124 ústavy ústavný súd je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti.

7. Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

8. Podľa čl. 140 ústavy podrobnosti o organizácii ústavného súdu, o spôsobe konania pred ním a o postavení jeho sudcov ustanoví zákon. Týmto zákonom je zákon č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“), ktorý s účinnosťou od 1. marca 2019 upravuje konanie pred ústavným súdom. V zmysle § 246 ods. 1 a 2 zákona o ústavnom súde sa tento zákon použije aj na konania začaté do 28. februára 2019, pričom právne účinky úkonov, ktoré v konaní nastali do 28. februára 2019, zostávajú zachované. Vzhľadom na uvedené skutočnosti ústavný súd pri predbežnom prerokovaní ústavnej sťažnosti, ktorá bola

doručená ústavnému súdu 28. januára 2019, postupoval v súlade s príslušnými ustanoveniami zákona o ústavnom súde.

9. Ústavný súd podľa § 56 ods. 1 zákona o ústavnom súde návrh na začatie konania predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon v § 9 neustanovuje inak.

10. Ústavný súd môže podľa § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde na predbežnom prerokovaní bez ústneho pojednávania uznesením odmietnuť návrh na začatie konania,

- a) na prerokovanie ktorého nemá ústavný súd právomoc,
- b) ktorý je podaný navrhovateľom bez zastúpenia podľa § 34 alebo § 35 a ústavný súd nevyhovел žiadosti navrhovateľa o ustanovenie právneho zástupcu podľa § 37,
- c) ktorý nemá náležitosti ustanovené zákonom,
- d) ktorý je neprípustný,
- e) ktorý je podaný zjavne neoprávnenou osobou,
- f) ktorý je podaný oneskorene,
- g) ktorý je zjavne neopodstatnený.

11. Právna vec sťažovateľa bola pôvodne pridelená sudcovi spravodajcovi Ladislavovi Oroszovi, ktorého funkčné obdobie sudcu ústavného súdu skončilo 16. februára 2019. Z tohto dôvodu bola táto vec s účinnosťou od 26. apríla 2019 v súlade s čl. X ods. 2 Rozvrhu práce Ústavného súdu Slovenskej republiky na obdobie od 26. apríla 2019 do 31. decembra 2019 (ďalej len „rozvrh práce“) prerozdelená a náhodným výberom pomocou technických a programových prostriedkov pridelená sudcovi spravodajcovi Ľubošovi Szigetimu, ktorý v súlade s čl. II bodom 3 rozvrhu práce pracuje v druhom senáte ústavného súdu v zložení uvedenom v záhlaví tohto uznesenia, ktorý ju predbežne prerokoval.

III.

12. Predmetom sťažnosti je namietané porušenie označených práv sťažovateľa garantovaných ústavou a dohovorom a namietané porušenie článkov ústavy (bod 1)

napadnutým uznesením krajského súdu, ktorý zamietol návrh sťažovateľa na povolenie obnovy konania v trestnej veci vedenej na bývalom Mestskom súde v Bratislave pod sp. zn. 2 T 38/1994 a napadnutým uznesením najvyššieho súdu, ktorý sťažnosť sťažovateľa proti uzneseniu krajského súdu zamietol. Ústavná sťažnosť je založená na presvedčení sťažovateľa, že vo veci konajúce všeobecné súdy napriek splneniu podmienok pre povolenie obnovy konania vo veci vedenej na bývalom Mestskom súde v Bratislave pod sp. zn. 2 T 38/1994 jeho návrhu na povolenie obnovy tohto konania nevyhoveli.

K namietanému porušeniu práv zaručených ústavou a dohovorom a namietanému porušeniu článkov ústavy napadnutým uznesením krajského súdu

13. Systém ochrany základných práv a slobôd zaručených ústavou a ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich zo záväznej medzinárodnej zmluvy je založený na princípe subsidiarity, ktorý určuje aj rozsah právomoci ústavného súdu pri poskytovaní ochrany základným právam a slobodám, resp. ľudským právam a základným slobodám vo vzťahu k právomoci všeobecných súdov (čl. 127 ods. 1 a čl. 142 ods. 1 ústavy), a to tak, že všeobecné súdy sú primárne zodpovedné za výklad a aplikáciu zákonov, ale aj za dodržiavanie základných práv a slobôd, resp. ľudských práv a základných slobôd (čl. 144 ods. 1 a 2 a čl. 152 ods. 4 ústavy). Všeobecné súdy sú tak ústavou povolané chrániť nielen zákonnosť, ale aj ústavnosť. Preto je právomoc ústavného súdu subsidiárna a nastupuje až vtedy, ak nie je daná právomoc všeobecných súdov (II. ÚS 13/01).

14. Vychádzajúc z uvedeného, ústavný súd vo vzťahu k námietkam týkajúcim sa napadnutého uznesenia krajského súdu konštatuje existenciu procesnej prekážky brániacej prerokovaniu tejto časti ústavnej sťažnosti, ktorou je nedostatok právomoci ústavného súdu.

15. Trestný poriadok zakotvujúci inštitút sťažnosti poskytuje priestor aj na uplatnenie námietok týkajúcich sa pochybení konajúceho prvostupňového súdu potenciálne predstavujúcich zásahy do základných práv a slobôd. Rozhodovanie o tomto opravnom prostriedku patrí vždy druhostupňovému súdu.

16. Sťažovateľ disponoval možnosťou uplatniť svoje námietky o prípadnom pochybení prvostupňového súdu prostredníctvom sťažnosti na najvyššom súde, v ktorého právomoci bolo posúdiť relevantné skutkové a právne okolnosti prípadu. Túto možnosť sťažovateľ aj reálne využil a napadnuté uznesenie krajského súdu už bolo predmetom posúdenia najvyšším súdom pri rozhodovaní o sťažnosti podanej sťažovateľom. Táto skutočnosť vylučuje právomoc ústavného súdu preskúmať námietky sťažovateľa uplatnené voči prvostupňovému rozhodnutiu o zamietnutí návrhu sťažovateľa na povolenie obnovy konania. Ústavný súd preto ústavnú sťažnosť v časti, v ktorej smerovala proti napadnutému uzneseniu krajského súdu, odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. a) zákona o ústavnom súde z dôvodu nedostatku svojej právomoci na jej prerokovanie.

K namietanému porušeniu práv zaručených ústavou a dohovorom a namietanému porušeniu článkov ústavy napadnutým uznesením najvyššieho súdu

17. O zjavnej neopodstatnenosti ústavnej sťažnosti možno hovoriť vtedy, ak namietaným rozhodnutím, opatrením alebo iným zásahom orgánu verejnej moci nemohlo vôbec dôjsť k porušeniu základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi označeným rozhodnutím, opatrením alebo iným zásahom orgánu verejnej moci a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú ústavnú sťažnosť preto možno považovať tú, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (porov. napr. I. ÚS 105/06, II. ÚS 66/2011, III. ÚS 155/09, IV. ÚS 35/02).

18. Podľa konštantnej judikatúry ústavný súd nie je súčasťou systému všeobecných súdov, ale podľa čl. 124 ústavy je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti. Pri uplatňovaní tejto právomoci ústavný súd nie je oprávnený preskúmať a posudzovať ani právne názory všeobecného súdu, ani jeho posúdenie skutkovej otázky. Úlohou ústavného súdu totiž nie je zastupovať všeobecné súdy, ktorým predovšetkým prislúcha

interpretácia a aplikácia zákonov. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou alebo kvalifikovanou medzinárodnou zmluvou o ľudských právach a základných slobodách. Posúdenie vecí všeobecným súdom sa môže stať predmetom kritiky zo strany ústavného súdu iba v prípade, ak by závery, ktorými sa všeobecný súd vo svojom rozhodovaní riadil, boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne. O arbitrárnosti (svojevôli) pri výklade a aplikácii zákonného predpisu všeobecným súdom by bolo možné uvažovať len v prípade, ak by sa tento natolko odchýlil od znenia príslušných ustanovení, že by zásadne poprel ich účel a význam (mutatis mutandis I. ÚS 115/02, I. ÚS 12/05, I. ÚS 352/06).

19. Ústavný súd konštantne judikuje, že súčasťou obsahu základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy je aj právo účastníka konania na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t. j. s uplatnením nárokov a obranou proti takému uplatneniu. Preto odôvodnenie rozhodnutia všeobecného súdu, ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, postačuje na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované základné právo účastníka (strany konania) na spravodlivý proces (IV. ÚS 115/03, III. ÚS 209/04). Splnenie povinnosti odôvodniť rozhodnutie je preto vždy posudzované so zreteľom na konkrétny prípad (porovnaj napríklad *Georgidias v. Grécko* z 29. 5. 1997, Recueil III/1997).

20. Podľa judikatúry ústavného súdu základné právo na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, porušenia ktorého sa sťažovateľ dovoľáva, zaručuje každému právo na prístup k súdu, ako aj konkrétne procesné garancie v konaní pred ním (I. ÚS 26/94). Ústavou zaručené základné právo na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy neznamená právo na úspech v konaní pred všeobecným súdom a nemožno ho účelovo chápať tak, že jeho naplnením je len víťazstvo v súdnom spore (II. ÚS 21/02, IV. ÚS 277/05).

21. Sťažovateľ vytýka napadnutému uzneseniu najvyššieho súdu jeho nezákonnosť, pretože podľa jeho názoru podmienky povolenia obnovy konania vo veci vedenej bývalým Mestským súdom v Bratislave pod sp. zn. 2 T 38/1994 boli splnené, a opätovne poukazuje

na jednotlivé dôkazy predložené v konaní o povolenie obnovy konania, ktoré neboli podľa jeho názoru zo strany konajúcich súdov správne vyhodnotené.

22. Z odôvodnenia napadnutého uznesenia najvyššieho súdu vyplýva, že najvyšší súd sa stotožnil s podrobným odôvodnením rozhodnutia pre nepovolenie obnovy konania zo strany krajského súdu a s jeho záverom, že sťažovateľ neuviedol žiadne nové skutočnosti, prípadne dôkazy, ktoré by súdu v pôvodnom konaní boli neznáme a ktoré by boli spôsobilé, v kontexte aj ostatných vykonaných dôkazov, odôvodniť iné rozhodnutie o vine a treste sťažovateľa. V tejto súvislosti najvyšší súd uviedol: *„Pri posudzovaní, či sú splnené podmienky pre povolenie obnovy konania v zmysle § 394 ods. 1 Trestného poriadku, súd rozhodujúci o návrhu postupuje v dvoch, na seba nadväzujúcich etapách: v prvom rade hodnotí návrh na obnovu konania z hľadiska, či sú v ňom uvádzané také skutočnosti alebo dôkazy, ktoré neboli skôr, teda v pôvodnom konaní alebo v konaní o predchádzajúcich návrhoch na povolenie obnovy konania, súdu známe. Skutočnosťou súdu skôr neznámou sa pritom rozumie objektívne existujúci jav, ktorý nie je v tej istej veci dôkazom, ale ktorý môže mať vplyv na zistenie skutkového stavu veci v zmysle § 2 ods. 10 Trestného poriadku, alebo rozhodnutie ESLP konštatujúce porušenie základných ľudských práv alebo slobôd obvineného, bez možnosti nápravy jeho negatívnych dôsledkov (§ 394 ods. 4 Trestného poriadku). Novým dôkazom je dôkaz, ktorý nebol zahrnutý do pôvodného konania, t. j. nebol v konaní vykonaný, avšak po právoplatnosti rozhodnutia nadobudol nový obsah (R 72/1980). Po zistení, že o takéto skutočnosti alebo dôkazy ide, prichádza do úvahy hodnotenie súdu v tom smere, či by tieto mohli samy o sebe alebo v spojení so skutočnosťami alebo dôkazmi skôr známymi viesť k inému procesnému výsledku, ako je pôvodný právoplatný rozsudok (druhá etapa). Až v prípade, že sú kumulatívne splnené obe uvedené podmienky, súd môže povoliť obnovu konania v zmysle citovaného ustanovenia, v opačnom prípade návrh na obnovu konania zamietne pre nesplnenie zákonných predpokladov.*

Žiada sa poznamenať, že účelom obnovy konania nie je revízia pôvodného konania, čo do verifikácie a prehodnocovania už vykonaných (a obsahovo nezmenených) dôkazov, či skutočností, na základe ktorých bol ustálený skutkový stav súdom v pôvodnom konaní,

ani preskúvanie vecnej správnosti rozhodnutia (R 6/1997), či zákonnosť postupu súdu vo vzťahu k obhajobe (R 35/1988).

Účelom obnovy konania ako mimoriadneho opravného prostriedku, pre ktorý zákon taxatívne (t. j. konečným výpočtom stanovuje dôvody charakteristické svojou rigoróznosťou kvôli ich možnému zásahu do stability a nezmeniteľnosti právoplatného rozhodnutia, je odstrániť nedostatky skutkového charakteru spočívajúce najmä v neúplnosti zhromaždených skutočností a dôkazov, na ktorých je právoplatné rozhodnutie postavené. Takýto stav však v predmetnej veci nenastal.

... Prvostupňový súd v súlade so zákonom vyložil citované ustanovenie Trestného poriadku tak, že súd rozhodujúci o návrhu na povolenie obnovy konania v prvom rade musí skúmať existenciu nových skutočností alebo dôkazov súdu skôr neznámych a až následne potom zisťuje, či takéto nové skutočnosti alebo dôkazy samy o sebe alebo v spojitosti s už známymi môžu odôvodniť iné rozhodnutie týkajúce sa viny alebo trestu.

Pre úplnosť je potrebné zdôrazniť, že účelom obnovy konania je posúdiť celkovú zákonnosť a odôvodnenosť pôvodného rozhodnutia a správnosť postupu konania, ktoré mu predchádzalo. V konaní o povolení obnovy konania nemôže súd preskúmať zákonnosť postupu v pôvodnom konaní v tom smere, či sa súd pri rozhodovaní vyrovnal so všetkými okolnosťami a obhajobou obvineného, či rešpektoval zásadu bezprostrednosti a ústnosti pri dokazovaní a pod. (R 33/1988). Pri obnove konania sa rozhoduje, či nové skutočnosti a dôkazy súdu skôr neznáme, ktoré vyšli najavo až po právoplatnosti rozhodnutia, môžu odôvodniť iné rozhodnutie, než aké bolo urobené v pôvodnom konaní. S výnimkou dôkazu uvedeným odsúdeným pod č. 12, nejde o dôkazy obsahujúce nové skutočnosti, súdu skôr neznáme (kópie časti zdravotnej dokumentácie). Aj s týmto dôkazom sa krajský súd náležite vysporiadal na č. 9 - 10 rozhodnutia.

Najvyšší súd uzatvára, že ani tento dôkaz, síce formálne novým bol, ale nevyplynula z neho žiadna nová skutočnosť, ktorá by mohla privodiť, či už sama o sebe alebo v spojení s už známymi skutočnosťami a dôkazmi, zmenu pôvodného rozhodnutia, pretože jeho obsahová kvalita a výpovedná hodnota bola nedostatočná na vyvolanie čo i len minimálnych pochybností o priebehu skutkov, ktorých sa odsúdený [REDACTED] dopustil.“

23. Ako z citovanej časti odôvodnenia napadnutého uznesenia vyplýva, najvyšší súd v ňom jasne a zrozumiteľne uviedol dôvody, pre ktoré sťažnosť sťažovateľa proti uzneseniu krajského súdu o nepovolení obnovy konania vo veci vedenej pod sp. zn. 2 T 38/1994 zamietol. Svoje závery pritom oprel o konkrétne zákonné ustanovenia Trestného poriadku a podporil ustálenou judikatúrou najvyššieho súdu. Najvyšší súd sa zaoberal námietkami sťažovateľa a na všetky pre rozhodnutie o povolení obnovy konania podstatné skutkové a právne otázky dal dostatočné odpovede. Definoval, v čom spočíva úloha všeobecného súdu pri rozhodovaní o povolení obnovy trestného konania a ako sa jej splnenie premietlo do výsledku tohto konkrétneho konania. Druhostupňový súd výstižne vysvetlil, čo je potrebné chápať pod novým dôkazom v zmysle ustanovenia § 394 ods. 1 Trestného poriadku upravujúceho podmienky povolenia obnovy trestného konania, a presvedčivo ozrejmil, prečo sťažovateľom navrhované dôkazy za také (nové) nebolo možné považovať.

24. Ústavný súd poznamenáva, že jeho kompetencie nenahrádzajú postupy a rozhodnutia všeobecných súdov a nepoužívajú sa na skúmanie namietanej vecnej nesprávnosti, pretože ústavný súd nie je opravnou inštanciou vo vzťahu k všeobecným súdom. Kritériom na rozhodovanie ústavného súdu musí byť najmä spôsob, akým malo byť zasiahnuté do ústavou alebo kvalifikovanou medzinárodnou zmluvou zaručených základných práv alebo slobôd, a v spojitosti s tým zistenie, že v okolnostiach daného prípadu ide o zásah, ktorý zjavne viedol k obmedzeniu, resp. odopretiu základných práv alebo slobôd.

25. Vychádzajúc z uvedených právnych východísk, ústavný súd zdôrazňuje, že na posúdenie splnenia dôvodnosti návrhu na povolenie obnovy konania podľa § 393 a nasl. Trestného poriadku sú zásadne príslušné všeobecné sudy.

26. Po oboznámení sa s obsahom uznesenia najvyššieho súdu ústavný súd konštatuje, že predmetné rozhodnutie (nadväzujúce na právny názor krajského súdu) obsahuje dostatok skutkových a právnych dôvodov, a nezistil, že by výklad všeobecnými súdmi aplikovaných právnych noriem a ich závery boli svojvoľné alebo zjavne neodôvodnené a nevyplývajú z nich ani taká aplikácia príslušných ustanovení všeobecne záväzných právnych predpisov,

ktorá by bola popretím ich podstaty a zmyslu. Skutočnosť, že sťažovateľ sa s názorom najvyššieho súdu nestotožňuje, nepostačuje sama osebe na prijatie záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti napadnutého rozhodnutia. Aj stabilná rozhodovacia činnosť ústavného súdu (II. ÚS 4/94, II. ÚS 3/97, I. ÚS 204/2010) rešpektuje názor, podľa ktorého nemožno právo na súdnu ochranu stotožňovať s procesným úspechom, z čoho vyplýva, že všeobecný súd nemusí rozhodovať v súlade so skutkovým a právnym názorom účastníkov (strán) konania vrátane ich dôvodov a námietok. V zmysle svojej judikatúry považuje ústavný súd za protiústavné aj arbitrárne tie rozhodnutia, ktorých odôvodnenie je úplne odchylné od veci samej alebo aj extrémne nelogické so zreteľom na preukázané skutkové a právne skutočnosti (IV. ÚS 150/03, I. ÚS 301/06). Podľa ústavného súdu však posúdenie dôvodnosti návrhu sťažovateľa na povolenie obnovy pôvodného konania v jeho trestnej veci najvyšším súdom, ktorý svojím uznesením zamietol sťažnosť sťažovateľa proti uzneseniu krajského súdu o zamietnutí návrhu na povolenie obnovy, osobitne jeho závery, takéto nedostatky nevykazujú a sťažovateľ svojou argumentáciou v ústavnej sťažnosti adresovanej ústavnému súdu nedokázal žiadny zo záverov, na ktorých najvyšší súd založil napadnuté uznesenie spochybniť.

27. Na tomto základe ústavný súd zastáva názor, že neexistuje ústavne relevantný dôvod na to, aby do napadnutého uznesenia najvyššieho súdu zasahoval, pretože pri predbežnom prerokovaní ústavnej sťažnosti nezistil žiadnu okolnosť, ktorá by mohla zakladať dôvod na vyslovenie porušenia sťažovateľom označeného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy napadnutým uznesením najvyššieho súdu po prípadnom prijatí ústavnej sťažnosti na ďalšie konanie. Z tohto dôvodu ústavný súd pri predbežnom prerokovaní ústavnú sťažnosť odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

28. Namietané porušenie základných práv podľa čl. 48 ods. 1 a čl. 50 ods. 3 ústavy a namietané porušenie čl. 1 ods. 2, čl. 7 ods. 5, čl. 51 ods. 1 a čl. 144 ods. 1 ústavy, ako aj namietané porušenie čl. 1, čl. 3 a čl. 5 ods. 1 a 4 dohovoru sťažovateľ neodôvodnil inak ako nesprávnym rozhodnutím najvyššieho (a krajského) súdu, keď v konečnom

dôsledku nebolo jeho návrhu na povolenie obnovy konania vyhovené, teda rovnako, ako odôvodnil porušenie čl. 46 ods. 1 ústavy.

29. V zmysle konštantnej judikatúry ústavného súdu je dôvodom na odmietnutie návrhu pre jeho zjavnú neopodstatnenosť aj absencia priamej súvislosti medzi označeným základným právom alebo slobodou na jednej strane a namietaným konaním, postupom, rozhodnutím alebo iným zásahom orgánu verejnej moci do takéhoto práva alebo slobody na strane druhej. Ak ústavný súd nezistí relevantnú súvislosť medzi napadnutým rozhodnutím a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sťažovateľ namieta, vysloví v príslušnej časti zjavnú neopodstatnenosť sťažnosti a túto odmietne (obdobne napr. III. ÚS 263/03, II. ÚS 98/06, III. ÚS 300/06).

30. Vzhľadom na uvedené ústavný súd uzatvára, že na základe sťažovateľom vymedzených námietok, prostredníctvom ktorých namieta porušenie označených práv a článkov ústavy a dohovoru, a s prihliadnutím na obsah odôvodnenia uznesenia najvyššieho súdu nezistil také účinky, ktoré by zakladali príčinnú súvislosť medzi napadnutým rozhodnutím najvyššieho súdu a namietaným porušením označených práv a interpretačných, resp. aplikačných pravidiel, preto odmietol aj túto časť sťažnosti podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

31. Sťažovateľ v ďalšom tvrdí, že najvyšší súd napadnutým uznesením zároveň zasiahol aj do jeho práva na spravodlivé súdne konanie zaručeného v čl. 6 ods. 1 a 3 dohovoru.

32. Ústavný súd k tomu poznamenáva, že na konanie o návrhu na povolenie obnovy konania sa čl. 6 dohovoru nevzťahuje. Svedčí o tom stabilizovaná judikatúra ústavného súdu (napr. III. ÚS 414/2018, III. ÚS 223/2017, IV. ÚS 108/2014, I. ÚS 227/2013 a tam uvedená judikatúra), ako aj judikatúra Európskeho súdu pre ľudské práva (Kulnev v. Rusko, rozhodnutie z 18. 3. 2010, č. 7169/04, Rudan v. Chorvátsko, rozhodnutie z 13. 9. 2001, č. 45943/99). Ústavný súd totiž v tejto otázke konštantne vychádza práve z judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva, z ktorej vyplýva, že pod ochranu podľa čl. 6 dohovoru

nespadá konanie o návrhu na povolenie obnovy konania, pretože v tomto konaní ide o vydanie rozhodnutí, ktoré priamo nesúvisia s rozhodnutím o právach a záväzkoch občianskoprávneho charakteru alebo o oprávnenosti akéhokoľvek trestného obvinenia proti adresátom práv podľa tohto ustanovenia dohovoru (o tom už bolo právoplatne rozhodnuté v pôvodnom konaní, ktorého obnovy sa sťažovateľ domáhal). Článok 6 dohovoru totiž neobsahuje právo na revíziu súdneho konania [pozri aj SVÁK, J. Ochrana ľudských práv z pohľadu judikatúry a doktríny štrasburských orgánov ochrany práva. Žilina : Poradca podnikateľa, 2003. s. 370 – 371, ktorý v tejto súvislosti poukazuje na rozhodnutie vo veci Callaghan c. Spojené kráľovstvo z 9. 5. 1985, Décisions et rapports, č. 60; taktiež REPÍK, B. Ľudské práva v súdnom konaní. Bratislava : MANZ, 1999. s. 62 – 63, kde sa uvádza: *„Pôsobnosť (aplikovateľnosť) článku 6 zásadne nepresahuje okamih konečného, právoplatného rozhodnutia o vine a treste. Nevzťahuje sa teda na konanie o obnove... a článok 6 ani nezaručuje právo na revíziu procesu“*, alebo aj rozhodnutie Európskeho súdu pre ľudské práva vo veci sťažnosti č. 41372/98, Václavík proti Slovensku z 30. 9. 2003]. Ochrany práv obsiahnutých v čl. 6 dohovoru sa možno domáhať až v obnovenom konaní, t. j. po tom, ako bolo príslušným všeobecným súdom právoplatne rozhodnuté o povolení obnovy konania.

33. Vzhľadom na uvedené je ústavná sťažnosť sťažovateľa aj v tejto časti zjavne neopodstatnenou a z toho dôvodu ju ústavný súd podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde odmietol.

34. Keďže ústavná sťažnosť bola odmietnutá ako celok, bolo bez právneho dôvodu zaoberať sa ďalšími návrhmi sťažovateľa v nej obsiahnutými.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 26. júla 2019